

» то: пазил доврѣ, да не сторѣтъ противно на Бога.
» И което некалъ единъ-а, него изволаваля и другъ-а,
» единъ-а носн дърва за да се изгори, а другъ-а прави
» олтаръ: подъ такъвн страхъ, що преводожда Бгство-
» то, и двамъ-та радостни. Дава плотика-та люковъ
» място на Божъ-тъ люковъ. и на двамъ-та е авно
» благочестіе-то; стон по между них ножъ-а, който шалъ
» вмѣсто страшно-то убійство, да принесе слава и на
» двамъ-та, а не грѣхъ. И що е то? туй бащино мж-
» чительство, престорило сѣ въ вѣрж. И што шало да
» вжди убійство то, прѣминало сѣ (за насъ) въ тинство!
» Чадубѣнцъ-а си отишелъ не крввж. И сѣдмалѣ-а
» върху дърва-та жертва живж останалъ. И два-
» ма-та сѣ чудни свидѣтели на вѣковѣ-тъ, на истинно
» то когочитаніе. До тѣка Винонъ Епископъ.

И Свѣтъ Ефремъ сѣхъ умны-тъ си очи, като гле-
да и на двамъ-та, на Авраама, думамъ, и на Исаака,
умилава сѣ, и дума:

» Баща-та наострихъ ножа, приготвилъ огнь, дърва,
» и подиръ сѣ залубилъ у сына; а той нищо не струвалъ
» противно, но вдалъ самъ на баща си. да го прави
» какъ-то ще. Кому по напредъ да сѣ почудж; или ко-
» му да сѣ удивж? и на кому понапредъ да исплетж вѣ-
» нецъ, похваленъ? на Авраама ли който за Божъ
» люковъ и прѣательство возложилъ ржце-тъ си на сына
» си? или на сына, който послушалъ баща си до смъртъ?
» защото, Авраамъ прѣпочелъ Божъ-тъ заповѣдь, по-